

12-2-99

SOKAK 15

İSTANBUL

YAZILARI

● SAMİHA AYVERDİ

Çamlıca

Kırk sene evvel devlet düşkününü bir sayfiye yeri olan Çamlıca, Yalnızservi'si, Dudullu'su, Bulgurlu'su ile biraz da köy tutumuna kaçırdı. İhtiyaçlarının mühim bir kısmı kendi elinden çıkan, kendi ekip kendi biçen, sürüleri, tarlaları, bostanları, bağları, kış ve yaz hazırlıkları ile, yerlilerinde, belki ne köylü ne şehirli, daha ziyâde kasabalı hali vardı. Baharda göçler gelince yüzleri güler, bu kesesi dolgun kalabalık, kış mevsiminin verimsiz ayları için onları hayli bereketlendirirdi.

Çamlıca'nın, Bulgurlu, Çilehâne, Muhacirköyü gibi sınır semtlerinin yerli sınıfı arasında gerçek hayat ve geçim, gerek içtimâî nizam bakımından köy âdetlerine daha îtibâr olunurdu. Buralarda şehir hayatının inceliklerine pek kulak asılmaz, lohusalıklar, mektebe başlamalar, evlenmeler, eş dost ziyâretleri, daha çok kasabalıca yapıldı. Öyle ya, evlâd mürüvveti görmek için köy düğünlerinin muazzam şenlikleri dururken, sönük bir mahalle düğününe de rağbet edilir miydi hiç? Çok küçük bir çocuk olarak tek tük şahidi olduğum bu köy düğünlerinin günlerce süren patırtılarını bilmem sırası ile söyleyebileceğim miyim?

(...) Fakat Çamlıca'nın asıl çehresi, hiç de bu yan köylü yüzü değildi. Kısıklı'da göze çarpan tekâsüf etmiş mahalle topluluğu, İstanbul semtlerinden herhangi birinin husûsiyetlerine sâhipti. Çarşısı, esnafı, her solukta:

-Şekerli biiir. Okkalı yap!

Nakarâtı ile etrâfı çınlatan mahalle kahvesi, mescidi, müezzini, muhtarı, dedisi kodusu ile tam kadrolu bir mahalle idi. Fakat Çamlıca, benzeri çok bulunan bu mütevâzı topluluktan da ibâret değildi.

Bir zamanlar vükelâ, ricâl, edib ve şâir yatağı olan bu sayfiyeye, İstanbul'un en güngörmüş yerlerinden biri denebilirdi.

Hele zenginliği son haddini bulmuş bir tabiât çeşnisini, bir kır ve dağ zevkini ikrâm etmekte hesaba gelmez cömertliği olan bu köyün, o zamanın içtimâî revişine ayak uydurmuş eğlencesi de boldu. Tiyatro kumpanyaları, atcanbazları, seyyar kukla, pandomim sahnelerinden başka, incesaz takımları ve yetmiş seksen arabanın işti-râkiyle yapılan Alemdağı eğlenceleri vardı.[...]

(İstanbul Geceleri, 3. baskı 1977)

